

Великії серця, великі розуми!  
Я змалечку до вас мов до рідні тулився:  
Ви сяєвом своїм виводили з пільми  
Мій розум, поки він, ізрівши, в силу вбився.

Навчався я від вас над все кохати світ,  
Із правдою іти та з волею брататися  
і в боротьбі за їх із наймолодших літ  
Ані приваб-спокус, ні сили не бояться.

В храм пишної краси ви увели мене,  
Щоб міг небесної утіхи зазнавати  
І щоб серед клопів, робивши тут земне,  
Міг духом вільним я до неба досягати.

Безмірна дяка вам, великії творці!  
У храмі вашому покійно я схиляюсь —  
І вслід за вами йти, небесні посланці,  
Аж поки я живу — побожно присягаюсь.